

heller ikke gå ud over de pågældende børn. Det er sådan set også det, der er hovedsigtet i ombudsmandens redegørelse. Børn med forældre, der ikke tjener mange penge, kan blive sat i en forlegenhed på grund af de manglende penge, især når det bliver så tydeligt, som når man ikke kommer med på lejrskole. Der er set eksempler på, at børn ikke har kunnet være med i dele af det sociale liv i klassen på grund af forældrenes økonomi, og dette kan i værste fald medføre isolering fra resten af klassen.

Det er ikke acceptabelt, at folk med lavere indkomster, f.eks. arbejdsløse og bistandsklienter, ikke kan sende deres børn på lejrskole på grund af deres økonomi. Det skal ikke være familiens pengepung, der afgør, om barnet kan deltage i den slags undervisning. Jeg foreslår derfor, at regeringen præciserer lovgivningen og sikrer, at gratisprincippet omfatter lejrskoler, skolerejser og lign. Det er jo et princip i Danmark, at al folkeskoleundervisning er gratis, og det er et princip, som vi for alt i verden må fastholde. Hvis først forældrene skal betale for lejrskoler, vil det ikke tage lang tid, før de også skal betale boldene og rundboldbattene og lærernes løn, og hvad der så ellers kommer i næste række, hvis det er sådan, at man kan finde mangler i skolens økonomi eller i den kommunale kasse.

Så vidt vi kan vurdere, er mange af de ting, som faktisk sker på nuværende tidspunkt i mange folkeskoler, simpelt hen ulovligt i forhold til den gældende lovgivning, og derfor – og det var også det, jeg startede med at sige – undrer det os temmelig meget, at ministeren simpelt hen ikke som en konsekvens af ombudsmandens redegørelse har sendt besked til KL og kommunerne om, at nu er ministeren endelig blevet opmærksom på, at den førte praksis er ulovlig, og derfor anmodes kommunerne og KL om omgående at instruere alle om, at man ikke må opkræve penge hos forældrene. Det synes jeg sådan set ville være den eneste naturlige reaktion.

Nu sker der altså det, at man skubber det hele ud i fremtiden, og der skal laves lovgivning og ting og sager; men faktisk burde den naturlige konklusion være, at ministeren som ansvarlig på området skrev et brev til KL og til kommunerne og sagde: I må ikke gøre det. Det er simpelt hen i strid med loven, og det er min opgave som minister og ansvarlig for lovgivningen at sige, at sådan og sådan skal det være. Hvis I ikke gør det, er det jer, der bryder loven,

og nu har jeg altså sagt, hvordan den skal fortolkes. Men i stedet dukker ministeren hovedet, forsøger at undgå det og lader som ingenting.

Når man fra en forældrebestyrelse eller fra en skole ringer til kommunen og spørger, om det er lovligt, siger kommunen: Det ved vi søreme ikke, men det skal vi spørge KL om. Så ringer de til KL, og så siger KL: Jamen det skal I bare fortsætte med, for ministeren har ikke sagt noget, så fortsæt bare med det. Sådan er det faktisk i virkeligheden. Men hvis det var sådan, at man simpelt hen kunne sige, at det skulle stoppes med det samme, ville vi allerede være nået langt, og så kunne det efterfølgende vurderes, om der skulle justeres nogle småting i loven. Men vi har ikke set noget udspil endnu.

Til de enkelte ordføreres indlæg vil jeg sige, at jeg er glad for den meget klare melding fra fru Anne-Marie Meldgaard, som jeg håber, fru Meldgaard får held til at føre igennem over for ministeren og regeringen. Men fru Meldgaard forholdt sig ikke – i hvert fald ikke særlig præcist – til det, jeg lige har nævnt om, at den nugældende praksis allerede er ulovlig. Det vil altså sige, at fru Meldgaard kun forholdt sig til nødvendigheden af at lave loven om, og at det, der foregår, er forkert, men det kan selvfølgelig også være svært, fordi det andet måske ville være et lidt mere frontalt angreb på en minister. Det er så den side af sagen.

Man siger også, at man ikke kan stemme for forslaget, fordi man er en del af et folkeskoleforlig. Den slags har jeg også hørt nogle gange før i andre sammenhænge, så det må jeg vel leve med. Men i en sag, der handler om, hvorvidt man skal acceptere, at en minister i en regering, hvor ens eget parti deltager, undlader at gøre noget, som er ministerens bord, mener jeg altså ikke, man kan dække sig ind under et forlig, man har lavet om folkeskolen. Den sag burde være højt hævet over den problemstilling. Det er altså min vurdering, og det synes jeg man skulle tænke over.

Jeg kunne forstå på fru Jonna Grønver, at Venstre ikke kunne støtte forslaget. Venstre er selvfølgelig også en del af folkeskoleforliget, selv om det er uklart, hvor meget af forliget de støttede, men de havde åbenbart alligevel gjort sig nogle overvejelser om, at man nok var gået for vidt.

Hr. Frank Dahlgård lagde megen vægt på, at vi nu var flippet ud med hensyn til pengene. Jeg vil godt lige sige, at fra Enhedslistens side er det ikke sådan, at vi ikke for fremtiden kan